

Danilo Vuksanović

MILETA POŠTIĆ, Iza kulisa, viđeno
Galerija Ozon, 2007.

U novije vreme slikana predstava poprima raznorodne oblike i korenspondira sa ostalim medijima. Uopredno sa takvim tendencijama postoje umetnici koji slikajući stvaraju novi vizualitet autonomnog izraza. Bez obzira koliko je slika u međuvremenu izgubila primarno, po pravilu snažno dejstvo, putem nje je svakako moguće načiniti dovoljno zanimljivu analizu savremenog sveta. Naravno ako su polje slike i materijal kojim se slika adekvatni i dovoljni za ostvarivanje budne slike, slike 21. veka. Kada je u svesti umetnika kao što je Mileta Poštić, formirana čvrsta "k o l a ž n a" predstava, od stripa i filma, novih medij, dinamične vizuelizacije pokreta- animacije, sa cinično-elegantnim humorom, pred nama se otvorio ciklus slika, višeznačno usmeren u tipičnom delikatnom angažmanu. Autor na osnovu svoje kaleidoskopske prizme gradi pojave koje su katkad složene, kompoziciono upečatljive i gotovo uvek, na prvi pogled nekako familijarne.

Kao takve, slike Milete Poštića jesu paralelne opcije onoga što pronalazimo iza kulisa zategnutog sveta spoljašnosti. Zbog toga je Poštićevo nastojanje za razotkrivanjem unutaršnjeg prvenstveno smešteno u očima, u mogućem ogledalu duha. Tamo gde se sve nijanse susreću i u susretanju gube. Na ovim platnima su pre svega ljudi i životinje

u naročitim odnosima, obrazovanih u slikanom polju koje nagoveštava kadar iz odigranog filma, starog, ili pak ovovremenog bunila u kome gledamo moćnike dalekog istoka sa obožavateljicama u odgovarajućem pejzažu. Uglavnom dvojni portreti oslobođeni tabloidne senzacionalnosti ogoljavaju slikana lica, akcentujući u njima one sakrivene karakterne slabosti i ekstremnosti. Otkrivaju njihovo samoobožavanje i otklon spram bilo kakve vrste običnosti. Tako, autor dovodi u pitanje ljudsku težnju za oneobičavanjem ličnosti. Prikazujući čoveka kao biće beznačajnosti, kakvi smo i sami, Mileta Poštić ukazuje na čoveka, u kome dobro i zlo ravnopravno žive. Baš kako je govorio i Nikola Tesla - da je ljudska priroda đavolja isto koliko i božija. Razume se, imaginarni sklopovi postavljeni su u poznate okvire stvarnosti. Takvi, čine svojevrstu laboratoriju pretpostavljenih ideja, stavova i poruka. Isto tako, životinje koje su portretisane ili smeštene u određeni kontekst imaju smerno ohumanjen karakter i podsećaju nas na nekoga koga smo možebiti nekad poznavali, pogotovo kada su u pitanju portreti gorila. Sa žabama nije tako. One su u ljudskim rukama, izvijene u sopstvenom ograničenju. Za razliku od slika srodne provinijencije koje imamo priliku da često gledamo, Poštićeve slike nemaju tekst koji doslovno prati naslikano, niti je taj tekst nametnuto postavljen na slici. Koloristički umerene i obeljene teže da iskažu srž i moć reklamno-medijskih poruka kojima smo preplavljeni i odveć prigušeni. Simbolika ovih slika je višestruka. Aludirajući na nekoliko različitih, aktuelnih tema i povoda, Mileta Poštić nam daje uputstvo za iščitavanje sveta na svoj, alternativan način. On to čini slobodno i otvoreno, sa uvek potrebnom notom duhovitosti. Na ovim slikama izjednačavaju se i životinjski i ljudski svet, politika i sujeta, snaga i nemoć, stvarno i nestvarno... Sve je moguće i sve je univerzalno.